

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Δευτέρα, 22 Μαρτίου 1971, ώρα 8.30 μ. μ.

Α΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1971

10^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ
ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Κ. Ο. Θ.)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΣΟΛΙΣΤ
VALENTIN GHEORGHIU

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK, and the number of people with a mental health problem who are in contact with mental health services has also increased (Mental Health Act 1983, 1990).

There is a growing awareness of the need to improve the care of people with a mental health problem, and the need to ensure that people with a mental health problem are treated with respect and dignity. This has led to a number of initiatives, including the development of the Mental Health Act 1983, the Mental Health Act 1990, and the Mental Health Act 2003.

The Mental Health Act 1983 was the first piece of legislation to set out the rights of people with a mental health problem. It established the principle that people with a mental health problem should be treated with respect and dignity, and that they should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

The Mental Health Act 1990 was the first piece of legislation to set out the rights of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. It established the principle that people with a mental health problem who are in contact with mental health services should be treated with respect and dignity, and that they should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

The Mental Health Act 2003 was the first piece of legislation to set out the rights of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. It established the principle that people with a mental health problem who are in contact with mental health services should be treated with respect and dignity, and that they should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

The Mental Health Act 2003 was the first piece of legislation to set out the rights of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. It established the principle that people with a mental health problem who are in contact with mental health services should be treated with respect and dignity, and that they should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

The Mental Health Act 2003 was the first piece of legislation to set out the rights of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. It established the principle that people with a mental health problem who are in contact with mental health services should be treated with respect and dignity, and that they should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

The Mental Health Act 2003 was the first piece of legislation to set out the rights of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. It established the principle that people with a mental health problem who are in contact with mental health services should be treated with respect and dignity, and that they should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

The Mental Health Act 2003 was the first piece of legislation to set out the rights of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. It established the principle that people with a mental health problem who are in contact with mental health services should be treated with respect and dignity, and that they should be given the opportunity to participate in decisions about their care.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Δευτέρα, 22 Μαρτίου 1971, ώρα 8.30 μ. μ.

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1971

10^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Τ Η Σ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

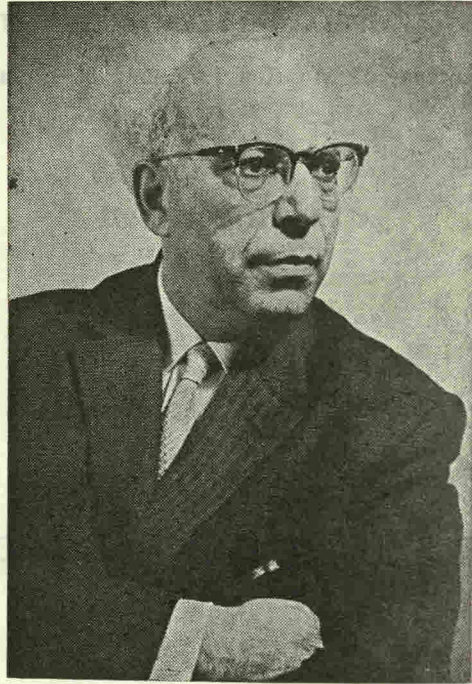
(Κ. Ο. Θ.)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΣΟΛΙΣΤ

VALENTIN GHEORGHIU

ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Ἀπλὴ Συμφωνία γιὰ ὀρχήστρα ἐγχόρδων **B. BRITTEN**
I. Θορυβώδης Μπουρέ
II. Παιχνιδιάρικο Πιτσικάτο
III. Αἰσθηματικὴ Σαραμπάντα
IV. Εὐθυμο Φινάλε
2. Ραψωδία πάνω σ' ἓνα θέμα τοῦ Παγκανίνι, **S. RACHMANINOFF**
ἔργ. 43, γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα

Πιάνο : V. Gheorghiu

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

- Συμφωνία ἀρ. 3, σὲ Ντὸ ἐλάσσονα, ἔργ. 78 **C. SAINT - SAENS**
- I. α) Adagio - Allegro moderato
β) Poco Adagio
- II. α) Allegro moderato - Presto
β) Maestro - Allegro

VALENTIN GHEORGHIU

BENJAMIN BRITTEN

(1913)

ΑΠΛΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ, ΕΡΓ. 4, ΓΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΕΓΧΟΡΔΩΝ

Ἡ Ἀπλὴ Συμφωνία εἶναι ἀπὸ τὰ νεανικὰ ἔργα τοῦ διαπρεποῦς αὐτοῦ σύγχρονου συνθέτη. Τὰ πρῶτα τῆς σίτσα χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 1925, ὅταν ὁ συνθέτης ἦταν μόλις 12 χρονῶν, ἀλλὰ τὸ ἔργο πῆρε τὴν ὀριστικὴν του μορφήν στὰ 1934.

Στὴν Ἀπλὴ Συμφωνία ὁ Μπρίττεν χρησιμοποιεῖ καὶ ὕλικὸ ἀπὸ προηγούμενα ἔργα του, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὶς σουίτες ἀρ. 1 καὶ 3 γιὰ πιάνο (1925 - 1926), ἀπὸ μιὰ σονάτα γιὰ πιάνο (1926), ἀπὸ μερικὰ ἄλλα μικρὰ κομμάτια γιὰ πιάνο καὶ ἀπὸ μερικὰ τραγούδια, πού χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 1923 ἕως τὸ 1926.

Τὸ ἔργο ἔχει νεανικὸ σφρῆγος καὶ πνευματώδη χάρη. Ἡ ὁμορφιά του εἶναι ἐπιφανειακὴ, ἀλλὰ τὸ φῶς τῆς εἶναι λαμπρό. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι χαρούμενη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος καὶ τὸ ὄλο εἶναι διαποτισμένο ἀπὸ μιὰ παιχνιδιάρικη διάθεση. Ἰδιαιτέρα, τὸ δεῦτερο μέρος, τὸ «Παιχνιδιάρικο Πιτσιμάτο», εἶναι ἓνα μικρὸ ἀριστούργημα μὲ θαυμάσια εὐρήματα, μὲ δεξιοτεχνικὸ πλέξιμο τῶν φωνῶν καὶ διάχυτο σπινθηροβόλο πνεῦμα.

S. RACHMANINOFF

(1873 - 1943)

ΡΑΨΩΔΙΑ ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΤΟΥ PAGANINI, ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ, ΕΡΓ. 43

Τὸ ὥραϊο αὐτὸ ἔργο ἀποτελεῖται ἀπὸ 24 σύντομες καὶ συνεχόμενες παραλλαγές, πάνω στὸ θέμα τοῦ Καπρίτσιου, ἀρ. 24, γιὰ βιολί σόλο τοῦ Παγκανίνι.

Ἡ ραψωδία ἀρχίζει μὲ μιὰ πολὺ σύντομη Εἰσαγωγὴ (9 μέτρα), ὅπου προδιαγράφεται τὸ θέμα μὲ τὸ βασικὸ του μοτίβο. Ἀμέσως κατόπι μπαίνομε στὴν πρώτη παραλλαγὴ, ἐντελῶς ἀνορθόδοξα πρὶν ἐκτεθεῖ τὸ θέμα, πάνω στὸ ὁποῖο γίνεται ἡ παραλλαγὴ. Ἀκολουθεῖ ἡ ἔκθεση τοῦ θέματος στὴν ὀρχήστρα μὲ ἐλαφρὲς ὑπογραμμίσεις τοῦ πιάνου.

Ἀπὸ τὶς παραλλαγές σημειώνουμε ἰδιαιτέρα τὴν 7η, ὅπου τὸ θέμα σὲ μεγέθυνση παρουσιάζεται στὰ βιολοντσέλλα καὶ τὸ φαγκόττο, ἐνῶ τὸ πιάνο εἰσάγει μιὰ μελωδία ὑποβλητικῆς ὁμορφιάς πού πῆρε ὁ συνθέτης ἀπὸ τὸ συμφωνικὸ του ποίημα «Τὸ νησί τοῦ νεκροῦ» καὶ πού ἐδῶ παρουσιάζεται μὲ λιτή, ἀλλὰ ἐκφραστικὴ ἄρμονικὴ ἐπένδυση. Ἡ μελωδία αὐτὴ ξαναεμφανίζεται στὴ 10η καὶ 24η. Ἰδιαιτέρα σημαντικὸ ρόλο ἔχει τὸ πιάνο στὶς ὥραϊες παραλλαγές 11, 15 καὶ 18.

Ἡ Ραψωδία δόθηκε σὲ πρώτη ἐκτέλεση στὰ 1934 στὴ Βαλτιμόρη μὲ τὴν ὀρχήστρα τῆς Φιλαδελφείας καὶ σολίστ τὸν ἴδιο τὸν συνθέτη.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 3, ΣΕ ΝΤΟ ΕΛΑΣΣΟΝΑ, ΕΡΓ. 78

Ἡ συμφωνία αὐτή, ἀφιερωμένη στή μνήμη τοῦ Λίστ, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε φίλος καὶ θαυμαστής ὁ Σαιν-Σάνς, γράφτηκε στὰ χρόνια 1884 μὲ 1886 (πρὶν ἀκόμη πεθάνει ὁ Λίστ) καὶ εἶχε τὴν πρώτη της ἐκτέλεση στὸ Λονδίνο σὲ συναυλία τῆς Βασιλικῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρείας στὶς 19 Μαΐου, 1886. Εἶναι διαποτισμένη μὲ ἰσχυρὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα καὶ περιέχει ἓνα βαθύτατο μήνυμα πίστης. Κατὰ τὴν ἔκφραση ἑνὸς Γάλλου μουσικολόγου ἡ συμφωνία αὐτὴ εἶναι «μιά ἀνάβαση πρὸς τὴν ἁρμονία καὶ τὴν εἰρήνη, ἐκφράζει τὴν πάλη μιᾶς ἀπελπισμένης ψυχῆς πού, μετὰ τὴν τελικὴ κάθαρση, ἀναπαύεται μέσα στὴν πίστη».

Ἡ συμφωνία ἔχει μιὰ ἰδιομορφία στὴν ἀρχιτεκτονικὴ της παρόμοια μὲ αὐτὴ ὀρισμένων ἄλλων ἔργων τοῦ Σαιν-Σάνς (τέταρτο κοντσέρτο γιὰ πιάνο, σονάτα γιὰ βιολί καὶ πιάνο κλπ.). Φαινομενικά, ἐξωτερικά, ἡ συμφωνία εἶναι χωρισμένη σὲ δύο μεγάλα μέρη, τὸ καθένα τους, ὅμως, ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ξεχωριστὰ τμήματα πού συνέχονται καὶ ἔτσι, στὴν πραγματικότητά, ἔχουμε τὶς τέσσερις παραδοσιακὲς κινήσεις τῆς συμφωνίας.

Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς συμφωνίας εἶναι χρησιμοποίησις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου, πού ὑποβοηθεῖ στὴν δημιουργία τῆς ἀτμόσφαιρας κατανύξεως καὶ τοῦ θριάμβου τῆς πίστης, καθὼς καὶ ἡ χρῆσις τοῦ πιάνου.

Ἡ συμφωνία εἶναι ὀλόκληρη διαποτισμένη ἀπὸ τὴν γρηγοριανὴ μελωδία τοῦ DIES IRAE (Ἡμέρα Ὁργῆς), ἀπὸ μεταμορφώσεις τῆς ὁποίας βγαίνουν πλεῖστα θεματικὰ ψυχία σ' ὅλο τὸ ἔργο. Ἡ γρηγοριανὴ αὐτὴ μελωδία χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Σαιν-Σάνς καὶ στὸ συμφωνικὸ του ποίημα «Μακάβριος Χορός», ἀπὸ τὸν Μπερλιόζ στὴ «Φανταστικὴ Συμφωνία», τὸν Λίστ στὸν «TO-TENTANZ» καὶ ἀπὸ ἄλλους συνθέτες. Τὸ πρῶτο μέρος ἀρχίζει μὲ μιὰ σύντομη ὑποβλητικὴ ἀργὴ εἰσαγωγή, πού ἐκφράζει ἀμυδρὰ ἓνα ἀδιόρατο αἶσθημα λύπης. Τὸ κύριον μέρος, πού ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν πρώτη κίνηση τῆς συμφωνίας (ALLEGRO MODERATO), ἀρχίζει μὲ τὸ πρῶτον θέμα στὰ ἔγχορδα, βγαλμένο ἀπὸ τὸ DIES IRAE. Ἀλλὰ καὶ τὸ δεύτερον θέμα ἔχει κάποια συγγένεια, κυρίως ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα. Ἐνα αἶσθημα ἀγωνίας εἶναι διάχυτον σ' αὐτὴ τὴν κίνηση. Μετὰ ἀπὸ ἀριστουργηματικὴ ἐπεξεργασία τοῦ θεματικοῦ ὕλικου, ὅπου συχνὰ κορυφώνεται ἡ ἀγωνιώδης ἀτμόσφαιρα, ὀδηγούμεστε στὴν ἐπανεκθεση τοῦ ἀρχικοῦ τμήματος κατὰ τὴν κλασσικὴ φόρμα.

Ἡ παραγμένη ἀτμόσφαιρα γαληνεύει καὶ μπαίνει μὲν στὸ δεύτερον τμήμα (β), POCO ADAGIO, πού ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀργὴ κίνηση τῆς συμφωνίας. Ἐδῶ κυριαρχεῖ ἀτμόσφαιρα γαλήνης καὶ θρησκευτικῆς κατανύξεως. Ὡραῖες, πλατεῖες μελωδικὲς γραμμὲς ἀπλώνονται ἐκφραστικὰ ἀπὸ τὰ ἔγχορδα ὑποβασταζόμενα ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο, σ' ἓνα πίνακα Ραφαηλικόν.

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς συμφωνίας ἀποτελεῖται κι' αὐτὸ ἀπὸ δύο τμήματα, πού ἀντιστοιχοῦν τὸ πρῶτον (α) πρὸς τὸ σκέρτσον καὶ τὸ δεύτερον (β) πρὸς τὸ Φινάλε. Τὸ σκέρτσον (ALLEGRO MODERATO) μὲ τὸ Τρίον του (PRESTO) ἐπιαναφέρει τὴν παραγμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ πρώτου μέρους καὶ ἐκφράζει ἔσως τὴν πάλιν τῆς ψυχῆς νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ σκοτάδι πρὸς τὸ φῶς. Τόσο τὸ καθαυτὸ Σκέρτσον, ὅσο καὶ τὸ Τρίον του, ἐπιαναλαμβάνονται (τὸ Τρίον μὲ σημαντικὲς τροποποιήσεις καὶ δραματικὲς ἐξάρσεις).

Μιά λαμπρή, φωτεινή συγχορδία σέ φορτίσιμο τοῦ ἐκκλ. ὄργανου ἀναγγέλλει τὴν εἴσοδο τοῦ μεγαλειώδους καὶ θριαμβευτικοῦ Φινάλε (MAESTOSO). Τὸ θέμα τοῦ DIES IRAE ἐπανεμφανίζεται, βαθύτατα μεταμορφωμένο σὲ νικητήριο παιᾶνα. Μέσα ἀπὸ ἓνα πολυσύνθετο καὶ πολύχρωμο καλειδοσκόπιο καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐκτεταμένη καὶ περίτεχνη πολυφωνικὴ ἐπεξεργασία ὀδηγούμεστε σὲ μιὰ θριαμβευτικὴ κατακλιεῖδα, ποὺ ἐκφράζει τὴν τελικὴ νίκη καὶ τὸν θρίαμβο τῆς πίστεως.

Σ.Μ.

Κ. Ο. Θ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

11ῃ ΣΥΝΑΓΙΑ

Δευτέρα 29 Μαρτίου 1971

Διευθυντὴς Ὁρχήστρας: ELEAZAR DE CARVALHO

Σολίστ: ARISTID von WURTZLER

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

1. Perotinus : Sederunt Principes
2. Haendel : Κοντσέρτο ἔργ. 4 γιὰ ἄρπα
3. Dittersdorf : Κοντσέρτο σὲ λά μείζ. γιὰ ἄρπα
4. Tschaiikowsky : Συμφωνία ἀρ. 6.

